

[Ømann.]

for at bedømme det tilbud, han får fra statens bygningsdirektorat, om det er godt nok, billigt nok i forhold til omverdenens præstationer. Disse krav kan naturligvis ikke stilles til en køber, hvis han skal vente 2-10 år på leverancen. Hans hus må op at stå det følgende år. Dette er bygningsdirektoratets ansvar, død eller levende, og jeg kan ikke gå ind på den betragtning, som blev anført fra radikal side, at en organisation som foreslået af S og SF skulle medføre, at der gik længere tid med byggeriet. Tværtimod. Der bliver da kortere afstand fra beslutning til udførelse.

Vi skal have ensartede byggeopgaver sprøjtet ud i serier, hvis generalomkostninger bliver forsvindende små. Med de sociale og kulturelle behov, vi står over for, vil jeg lægge mindre vægt på arkitektoniske finesser. Jeg vil have statsbyggerier, som er bygget til at blive jævnet med jorden af en bulldozer om 10-20 år, for vi kan ikke planlægge alle institutioner til at skulle stå længere end den årrække. Men på den anden side ønsker jeg også byggerier, som er et sandt udtryk for vor epokes tekniske og arkitektoniske stade. For øjeblikket betegner vore offentlige byggerier et ret så bedrøveligt gennemsnit, der vel med ganske enkelte undtagelser ikke kan vække særlig begejstring.

Jeg forlanger ikke, at denne regering skal opbygge en selvstændig statslig produktion af bygninger, selv om noget sådant kunne være det eneste fornuftige på vide områder under hensyn til behovets omfang og karakter. Men i det mindste må man vel forlange, at staten bidrager til at opbygge en moderne byggeindustri netop ved at udnytte sin samlede kraft som storbygherre og storkøber. Midlet hertil er langtidskontrakter med en årlig revisionsklausul, der tager højde for forandringer i teknik og pris, kontrakter, der rager ud over det enkelte finansår, og som forudsætter en fornuftig planlægning.

Jeg vil gerne anbefale det stillede ændringsforslag, for det er min overbevisning, at hvis man vil spare, er chancen der nu ved at gennemføre dette forslag.

Boligministeren (Hastrup): Jeg må naturligvis udtrykke beklagelse over, at der

ikke har kunnet opnås enighed i udvalget om dette lovforslag. Det er jo et lovforslag, hvis eneste formål er at tilvejebringe den administrativt set mest hensigtsmæssige løsning af de opgaver, der påhviler staten som bygherre. Der kan være så meget andet at diskutere i det høje ting, og derfor ville det naturligvis have været fordelagtigst, om de administrative problemer var noget, som vi havde kunnet løse i fællesskab.

Jeg vil gerne sige til både hr. Ømann og hr. Helge Nielsen, der har talt om, hvordan det kunne gå, hvis man vedtog det ændringsforslag, som de 2 partier i fællesskab har stillet, at de jo har det store held, at det aldrig nogen sinde vil blive bevist, om det virkelig skulle være tilfældet, at en lang række af de vanskeligheder, som vi i øjeblikket kæmper med på dette område, simpelt hen ikke ville være til stede længere — jeg tænker ikke mindst på, hvad hr. Ømann nævnte.

Man må ikke glemme, at forud for fremsættelsen af dette lovforslag er gået en grundig undersøgelse. Vi havde først det særlige SBA-udvalg, som gik ind for tanker nogenlunde i retning af ændringsforslaget. Dette udvalgs arbejde blev forelagt for administrationsrådet, som var vor højeste administrative sagkundskab, og som grundigt behandlede SBA-udvalgets betænkning og kendte alle synspunkterne på forhånd, og de nåede altså til det resultat, at man skulle fremlægge et forslag i overensstemmelse med, hvad regeringen har fremsat ved denne lejlighed.

Administrationsrådet fremhævede ved fremsættelsen af sit forslag nogle momenter, som jeg synes bør nævnes ved denne lejlighed, og som også har været afgørende for regeringen ved udarbejdelsen af lovforslaget. Det var for det første, at det stigende antal rent konkrete byggesager, som boligministeriet har haft, hidtil har forhindret boligministeriet i at udarbejde generelle forskrifter for byggeriet og følge dem op i tilstrækkelig ønsket omfang. Ved aflastning for de konkrete sager kan det centrale organ få mulighed for at sætte ind dér, hvor de store resultater kan nås, nemlig med de generelle forskrifter, som ikke alene har relation til det statslige byggeri, men også til det private, og som kan få afgørende betydning for byggesektoren.